لا هم څارمه ستا لارې

دشعرونو ټولګه

علم ګل سحر

WWW.SAMSOOR.COM

کتاب پېژندنه

د کتاب نوم: لاهم څارمه ستا لارې
ویناوال: علم ګل سحر
کمپوز او ډیزاین: ګل محمد اریوبي
خپرونکی : د ختیځو سیمو د لیکوالو او ژورنالستانو ټولنه
د پښتي طرحه:

ډالۍ

زموږ د زمانې لوی انسان د افغانستان لوی لیکوال او شاعر غزلستوري استاد محمد صدیق پسرلي صاحب ته

لا هم څارمه ستا لارې !

شعر هم د خپل شاعر له ژونداو د وخت له حالاتوسره سم یون کوي، پخیږي، سکالو او انځورونه یې بدلیږي اود شاعر له پړاوونو سره سم پړاو وهي. که څه هم مینه داسې یوه سکالو ده ، چې د اکثرو شاعرانو لپاره نه زړیږي او له وروستۍ سلګۍ سره هم د مینې غزلې وایي، خو ګورو چې کله یې بیان ژبه ، کله یې د احساساتو انځورونه او کله یې هم د مینې سکالو بدلیږي، له زلفو او رخسار څخه وطن ته اوړي ،کله د دواړو له ښځښتن (انسان) سره په مجرده مانا او کله هم بیا د درې واړو هستوونکي او پنځوونکي ته ځانګړې شي.

زه یوه ورکه ښکلا
کله په ځان کې ګورم
له ځانه ووزمه ژر
ښکلا جانان کې ګورم
هیڅ مې تسل ونه شي
په ټول جهان کې ګورم

او یاهم په (کمال)کې دا ښکلی فکر وګوریء:

دانسان زړه ته دې لار نه کړه پیدا

په آسمان لاره او ښتل څه معنا

د ځینو شاعرانو په شعر کې فکري یون او د ځینو شاعرانو په شعر کې بیا د زماني یون ډېر پیاوړی وي. د خوشال بابا په شاعرۍ کې فکر او زمانه دواړه څنګ په څنګ روان وي. د پښتو ژبې د پیاوړي شاعر عبدالباري جهاني په شاعرۍ کې هم د همداسې پړاوونو غوره بېلګې لیدلای شو، که موږ د جهاني صیب شاعرۍ ته وګورو نو په لومړۍ ټولګه کې یې زیات د جهاد ، مقاومت او مېړانې جذبې څپې وهي، دویمه ټولګه یې زیاتره دهیلو او امېدونو وړانګې شیندي ، په درېیمه کې ببرته ناهیلي څپې وهي او په همدې ترتیب وړاندې.

زما په اند د سحر صیب په شعرونو کې هم د فکراو ژوند د یون او بدلون همداسې نښې لیدلای شو. د شعرونو په دې ټولګه (لا هم څارمه ستا لارې) کې لا هم مینه د زیاترو شعرونو اساسي سکالو ده، خو داسې ښکاري چې عقل پر احساساتو غلبه کړې اوداحساساتو پر ځای عقل پر زړه باندې حکم چلوي.

پخواهر څه را نه هیر و ، ته مې یاد وې
اوس مې ژوند ته هم ور پام دی،
ژوند کومه

اویا هم دا بیت وګورۍ:

اوس هم له هغې کوڅې تیریږم
خو اوس ځمکې ته ګورمه او لوېږم نه

وايي، چې مینه ړنده وي او چې څومره ړنده وي هومره یې زور ډېر وي ، خو چې څومره بینا کیږي هومره محتاطه کیږي او هومره سنجیده کیږي.

اوس مې هنر دهیرولو زده دی
اوس د احساس په خوښه نه ځم چیرته !!!

د سحر صیب په اوسنیو شعرونو کې نه یوازې له ښکلا سره ، له زلفو او له رخسار سره په مینه کې سنجیده ګي او تعقل ښکاري ، بلکې د وطن په مینه کې هم د پخوالي ، فکر او تجربې روښانه څرک لګیږي او زما په اند همدا سنجیده مینه کولی شي وطن له اوسنیو اورونو او دردونو څخه وژغوري . زما په اند که چېرې افغان ولس همداسې پخوالي او سنجیده ګۍ ته ورسیږي او د خپلې هرې قربانۍ پر وړاندې یې د ثمرې غم هم وخوري نو بویه چې دا هېواد او ولس به نور د رښتیني سرلوړۍ پر لوري ګام اخلي . له بده مرغه موږ له وطن سره هم ړنده مینه کوو او له همدې امله تل قربانۍ ورکوو خو نه مو ځان ته ګټه رسیږي او نه مو هم وطن ته، ځکه چې زموږ مینه د تعقل پر ځای یوازې پر احساساتو بنا وي. د (ازادۍ څلی) په شعر کې د افغانانو ړندو احساساتو او غرور ته ډېره ښه نغوته شوې.

هريو غاصب راشي زموږ وطن ته
زموږ سرونو څخه جوړ کړي ځلي
کلي ښارونه مو ويجاړ کړي راته
سيلاب وي موږ ورسره يوسي خلي
* * *
خپله مدعا چې سرته ورسوي
د خپل وطن په لوري دوی روان شي
موږ وايو دادی بل قدرت مو مات کړ
اوس به مو بيرته وران وطن آباد شي
* * *
بس يو دوه ،درې ځلي نور هم آباد کړو
وطن مو هغسې رنګ بنګ پاتې شي
غاصب په روغو پښو ووځي رانه
راته ميراث يې يو بل جنګ پاتې شي

او يا هم په دې شعر کې:

موږ په وينو ازادي ده تل اخيستې
موږ په خوشي شي بايللې ازادي ده
،
زموږ برخه بې علمي ، لوږه اوتنده
موږه نوروته ګټلې ازادي ده
موږ به څه دازادي په قدر پوه شو
موږه کله لا ليدلې ازادي ده

سحر صیب د خپل قام له خوب او غفلته ډېر ښه واقف دی،
او د غلامۍ په راز يې هم خبر شوی. او له همدې امله دی
هم دخوشال بابا په څېر په غوسه کیږي او وايي، چې:

که ويده وای زما په چيغو به راويښ و
يا دي مړه يا يې په خوب ځان اړولی

اويا هم دغه بيت:

وخت نو څه ارزښت لري ، په ټوکو به يې تير کړمه
زه د هر پښتون غوندې بيکاره عادت شوی يم

غواړم تاسو ته يو بل راز هم افشا کړم ، او هغه دا چې سحر
صيب اوس خپله ټوله مينه يوازې په شاعرانه احساساتو
کې نه ختموي ، بلکې د يوه ژمن خو سنجيده مين په توګه
زړه خوري ، ځوريږي او د دې هېواد د هر انسان پر وړاندې
د مسووليت احساس کوي او د پښتون قام د ويښتيا لپاره
په ځانګړې توګه د ماشومانو او مېرمنو لپاره، چې تر
نوروډېر اړ او تر نورو ډېر حقدار دي، منډې وهي او د
مرستې لاس يې تل ورغځېدلی وي.

البته زما پورتنۍ خبرې په دې مانا نه دي ، چې د سحر
صيب شعر اوس يوازې د وعظ، احتياط او ځانساتنې
خبرې کوي، او يا يې هنر ټول د فکر قرباني کړی، بلکې په

دې ټولګه کې تاسې د مینې او ښکلا ډېر ښکلي رازونه ، نازک خیالونه او تنکي فکرونه لیدلای شۍ:

په ویدو سترګو دې زمازړه لکه خوب وړی دی
اوس مې د ما ت زړه د ژغور لو هیله هم نه لرم
،
سپوږمۍ ښه ده تللی یار مې را په یاد کړي
پوی زما په خوی ته لمره یاره نه یې
هر سحر یې د مو بایل پیغا م را شي
چیر ته ورک یې ته سحره یاره نه یې،
دا یې نو د مینې ننښه نه ده څه؟
مخ وا ړوي بل خوا چې ما ووینې،
یا:
زه په ستورو پسې ولاړم
چې امیل دې کړم پرې ښکلی
څو مره ډیر ستوري مې راوړل
خو چې را غلم ته بیا نه وې !

په دې ټولګه کې تاسو د غزل، ازاد شعر او ټپوډېرې ښکلي بېلګې لوستلای شۍ، نو له همدې امله دا هم تاسو او دا هم د سحر صیب ښکلې شاعري !

په درنښت
خوشال روهي

غزل

څو مره چې زه درته نږدې وم تا ونه پيژندم
يو عمر زړه کې او سيدې تا لا ونه پيژندم
زه څوک وم؟څنګه وم ؟له کومه راغلم چيرته تلمه
زه وم يو خوب که نور ويده وو ، چا ونه پيژندم
چې ما به نه غوښتل نږدې و راته پيژندم يې
چې زړه مې غوښتل هغو کله بيا ونه پيژندم
زه يم،هغه يم چې تا ستورو پسې وليږلم
وی ، مخ يې وا ړاوو مغروري با ونه پيژندم
ما ويل ته به راشې ما سره به ما وژاړې
راغلې او ودې خندل ولاړې تا ونه پيژندم
۱/ ۲/ ۱۳۸۲
کابل – ازادي راډيو

ګل او اغزی

یو څو کلونه مې د ژوند له کلو بیرته باسم
ژوند کې یې نه شمیرمه
زه مې دژوند کلیز له سره کا ږم
دا څو کلونه مې پخپل عمر کې نه شمیرمه
پوهیږې کوم کلونه؟
هغه کلونه چې له تا سره مې مینه وکړه
هغه کلونه چې مې عقل را نه تا وړی و
هغه کلونه چې مې ذهن کې یو ازې ته وې
هغه کلونه ستا د عمر په کلو زیاتوم
دا څو کلونه مې د ژوند له کلو بیرته باسم
ژوند کې یې نه شمیرمه
په دې امید چې را نه هیره شې ته
په دې امید چې بیا دې یاده نه کړم

رښتیا:
که دا کلونه مې دژوند له کلو بیل کړم
را نه هیره به شې؟
نه نه تا هیره ولای نه شم
ته مې په ختټه کې یې
را ځه له بلې دې خبره کړمه
زما کوټه کې دکړکۍ خواکې دلمر رڼا ته
هغه خاورین ګلدان کې ګل،

د رته یادیږي که نه

چې ته به نه وې ،
زه بي خوا ته ناست وم
چې ته به رانغلې نو مړاوی به شو
او س چې ته نه راځې همیش تازه وي
پو هیږې تیره ورځ مې څه وکول
دهغه ګل تر څنګ مې وکاره د ځوځو بوټي
ستا به باور و نه شي
سهار چې پا څیدم له خوبه څخه
ګل او اغزی په یوه بوټي کې و
زه ورته ګورم ته مې یادیږې
ته مې نه هیریږې
نو:
که هغه څوکاله مې وباسم
دژوند له کلو
بیا به مې هم ته چیرته هیره نه شې
زما په ذهن کې دمینې او کینې جګړه ده
زما په ذهن کې اغزي او ګلا ن
دواړه اوسي.

۱۳۸۵\۱۱\۲۴
ازادي رادیو

یاد

اوس ایله بیله له ځان سره بلد شوم
چې له تانه را جلا شومه په خود شوم
اوس د وخت په تیریدو باندې پوهیږم
اوس له وخته سره سم ځمه په لاره
پخوا هرڅه را نه هیر و ، ته مې یاد وې
اوس مې ژوند ته هم ورپام دی،
ژوند کومه
اوس مې ژبه د وختو نو ده زده کړې
اوس مې زړه کې ډیرې ښکلې اوسیدای شي
ته مې هم لاهیره نه یې، خپه نه شې
بس د نیمې شپې دخوب غوندې مې یاد یې
د حالاتو فیصلې هم عجیبه وي
دهیرشوي ما شومتوب غوندې مې یاد یې.
۱۳۸۵\۳\۱۱
ازادي رادیو

ستوري

زه په ستورو پسې ولاړم
چې امیل دې کړم پرې ښکلی
څو مره ډیر ستوري مې راوړل
خو چې راغلم ته بیا نه وې !
۱۳۸۶\۵\۱۲
لمرتلویزیون

غزل

ستا د ښکلا د خپلو لو هیله هم نه لرم
د خپلو سترګو د ساتلو هیله هم نه لرم

په ویدو سترګو دې زمازړه لکه خوب وړی دی
اوس مې د ما ت زړه د ژغور لو هیله هم نه لرم

چې ته رانه شې، تیارې راشي، نا امیده شمه
دبل څراغ د بلو لو هیله هم نه لرم

که بې مقصده هر څوک زړه راوړي نو زړه ورکوم
داسې هم نه ده صرف د ښکلو هیله هم نه لرم

در تلای هم نه شم ،د ویلو جرات هم نه لرم
والله چې ستا دهیرولو هیله هم نه لرم

کمال

دانسان زړه ته دې لار نه کړه پیدا
په آسمان لاره اوښتل څه معنا

ورکه ښکلا

زه له خپل ځانه پردی
د ورکې لار لاروی
په یوه ورکه پسې
دی سرګردان مې زړګی
هیڅ مې موندلي نه دي
څه چې مې ذهن کې دي
زه یوه ورکه ښکلا
کله په ځان کې ګورم
له ځانه وو زمه ژر
ښکلا جانان کې ګورم
هیڅ مې تسل و نه شي
په ټول جهان کې ګورم
یو څرک لیدلي ښکلا
یو نا لیدلی درد دی
چې پرې دردمن د اسې یم
پر ځان مې شک پیدا شي
لکه مین د اسې یم

۱۳۸۷/۱۰/۱۲
کابل- وزیر اکبرخان مینه

ژمی

لرګي مې ډېر اخیستي
لاندې مې هم کړې دي
ځان او اولاد ته مې وړینې جامې ډېرې کړې
بخارۍ تل ګرمه وي
که ژوند و ، سږ ژمی به ګرم تېر شي
سږ کال به یخ په مخه هم رانه شي
خو څه فایده ، چې دکور خواته مې یو بل انسان
له یخه رېږدي !!!

۱۳۸۷/۱۰/۱۴ کابل – ښارندوې مېنه

هیله

سترګې دې ، دې خواته راواړوه لږ
لاره تیاره ده ،
چې تیندک ونه خورم ،
ونه لوېږم !!!

۱۳۸۷/۱۰/۱۲ کابل – نوی ښار
BBC دفتر

د خپلواکي څلي ته!

ته یې زموږ د عظمتونو څلی
د سرشیندنو غیرتونو څلی
زه په تا ویاړم په تا فخر کوم
ته یې زموږه د ویاړونو څلی
* * *
ته د نیکونو د غیرت نښه یې
د افغانانو د عزت نښه یې
څومره په برم او په عظمت ولاړیې
ته مو د واک ته د حریت نښه یې
* * *
ته چې اباد شوې ، زموږ د ویاړ څلی شوې
له هغې ورځې موږ هم ودرېدو
لکه چې ته مو وروستنی هدف وې
بس موږ خپل لوی مقصد ته ورسېدو
* * *
ګوره خپه نه شې یو ازې نه یې
دا موږ چې ګورې ، موږه ټول څلي یو
دا دومره وخت موږه پر ځای ولاړ و
که لږ هم تللي یو په شا تللي یو
* * *
چې ته آباد شوې زموږ د ویاړ لپاره
موږ له پخوا څخه نور هم مغرور شوو
پخوا خو ښه و ، ګوزاره مو کېده
اوس چې مغرور شوو ، لا نور هم مجبور شوو

* * *

نوره نړۍ ولاړه پخپله مخه
ځانته ته یې خپله یوه دنیا جوړه کړه
خو موږه تا غوندې ولاړ پاتې شوو
موږه تیاره، نورو رڼا جوړه کړه

* * *

موږ چې تا ووینو نور هم مغرور شو
فکر کوو موږ آتلان یو رښتیا
اته اتیا کاله بس له تا راګرځو
موږه سکه وایو چې رښتیا روان یو

* * *

هریو غاصب راشي زموږ وطن ته
زموږ سرونو ښځه جوړ کړي ځلي
کلي ښارونه مو ویجاړ کړي راته
سیلاب وي موږ ورسره یو سي خلي

* * *

خپله مدعا چې سرته ورسوي
د خپل وطن په لوري دوی روان شي
موږ وایو دادی بل قدرت مو مات کړ
اوس به مو بیرته وران وطن آباد شي

* * *

بس یو دوه، دری ځلي نور هم آباد کړو
وطن مو هغسې ړنګ بنګ پاتې شي
غاصب په روغو پښو ووځي رانه
راته میراث یې یو بل جنګ پاتې شي

وسواس

د کور کلیانې رانه ورکې شولې
ډیر پسې وګرځیدم
خپل ټول جیبونه مې له سره بیرته وپلټل
پر هغه لاره بیرته درغلمه
دا ځل مې ستا پر ځای کلي څارلې
کلي ترې تمې شوې
د مني یخه شپه مې تیره کړه ،
د لارې پر سر
دا هم ټول ستا له لاسه
چې وعده ځای پورې درتلم ،
کور رانه هیرو ،
ځان مې هیرو ،
ته مې ذهن کې وې
ته مې هم ونه لیدې ! ! !

۱۳۸۷ / ۱۰ / ۱
کابل - څارندوی مینه

دوه زړی

چا ډبره لاس کې راکړه
نه پوهیږم
د رقیب په خوا یې وولم
که پرې زړه مې دیار مات کړم؟
۱۰ / ۲ / ۱۳۸۲
وزیر اکبرخان مینه

زه او ته

زه لا وړوکی ومه
او ته لا نه وې پیدا
زه به همزولو سره
تاسې کوڅې ته راتلم
هر ماز دیګر به انتظار وم تاته
له لوبو وروسته به همزولي ولاړل
ما به ماښامه پورې
دستورو لار څارله
ما ویل ته به راشې
سپوږمۍ به راغله
ته به نه وې هلته
ما ته لیدلې نه وې
خو ستا په شان چا ته وم سترګې په لار

ماته د الستو شپو کې،
خدای ستا په شان،
حسن ښو دلی و ، خو
مابه موندلی نه شو
نو ته پوهیږې چې زه؟
لا ډیر پخوا مین وم
ښکلې په تا مین وم !!!

ازادي

موږ په خوله باندې ستايلې ازادي ده
بس له هرڅه راته ښکلې ازادي ده
موږ په وينو ازادي ده تل اخيستې
موږ په خوشي شي بايللې ازادي ده
يو دوه درې کسه مين په ازادي يو
دلته نور وايي چې ولې ازادي ده
موږ د خپلې ازادي آتل تکفير کړ
نه په ځان مو لورولې ازادي ده
زموږ برخه بې علمي ، لوږه او تنده
موږه نورو ته ګټلې ازادي ده
موږ به څه د ازادي په قدر پوه شو
موږه کله لا ليدلې ازادي ده
۲۰ / ۵ / ۱۳۸۷ -

اندیښنه

په ښکلو سترګو دې ویرېږمه ډیر
هسې زما اخلاص ړنده نه کړي تا !!!
۱۳۸۲\۶\۱۴

احتیاط

اوس هم له هغې کوڅې تیرېږم
خو اوس ځمکې ته ګورمه او لویږم نه !!!

انتظار

زه خو انتظار یم له مودو راسي
زړه کې یې که تیر شومه ،نو را به شي !!!

(...)

تا مې چې زړه مات کړ
په هغه ورځ مې
خدای شته له ځا ن سره ډیر ځه وویل !!!
۱۳۸۲\۶\۱۰
لمر تلویزیون

رڼا

خلک شي حیران چې رڼا ووینې
یو وار ترړمۍ کې برېښنا ووینې

ذهن یې د شپو طلسم نیولی دی
نه یې شي باور چې سبا ووینې

دلته خو رڼا رنګ له تیارو اخلي
خلک وار خطا شي چې دا ووینې

خود به نو په مینه خپل باور بایلي
څوک چې له خپل یاره جفا ووینې

دا یې نو د مینې نښه نه ده څه؟
مخ واړوي بل خوا چې ما ووینې

ورځ کې به یو شعر ډالۍ کوم درته
څوک دومره وزګار دي چې تا ووینې
دا سحر کینو کې محبت غواړي
ژر به د دې جرم سزا ووینې

1387/3/27

کابل ـ پښتونستان واټ

؟

څه؟
څه دې وويل ؟
وامې نه وريدل
څنګه ؟ څنګه ؟
ميـــنه ؟
اوه
- ستر ګې دې ښکلې دي
مينه را سره لرې ؟
نه نه کوڼ نه يم
هسې دا خبره لږ څه...
ميــــنــــه ؟
ام ام ام ممم
مينه را سره لرې ؟
مننه ، خو ووووو ! ! !
۱۳۸۵ / ۱۰ / ۹

دمينې پته

اوس مې هنر د هیرولو زده دی
اوس د احساس په خوښه نه ځم چیرته
اوس که په مخه باندې راغلې چیرته
درته به ښه وګورم
سترګې به ستا سترګو کې ډوبې کړمه
له ښکلو سترګو به دې وپوښتم ،
د مینې پته
که مې ونه موندله
زړه ته به وو وایم دا هغه نه ده،
هیره یې کړه
ژر به دې هیره کړمه
او نور به شپې ستا په یاد نه رونوم
اوس مې هنر دهیرولو زده دی
اوس د احساس په خوښه نه ځم چیرته !!!
۱۳۸۷/۱۰/۳۰

غزل

چې دومره درنږدې وم ،ما ویل لمر به وي ستا لاس کې
په دې نو څه خبر وم چې خنجر به وي ستا لا س کې
په زړه کې مې اوس ناست یې ،جنګ له تا سره مشکل دی
دا زړه به مې هم ستا وي ،دا ځیګر به وي ستا لاس کې
په بلې به مین ومه ،بې مېنې خوږوند نه شي
ویریږمه په ټولو نجونو اثر به وي ستا لاس کې
په ځا ن باندې غلط وم ،ډیر غره ومه، تیرو تی
په دې هم خبر نه وم چې زما سر به وي ستا لاس کې
دا زه چې مې دخپل زړه ټول داغونه له تا بولم
په زړونو جګ ولاړ اغزي اکثر به وي ستا لاس کې
یو وخت دومره مغرور شي دپاچا سلام وانخلي
خو کله شي وړوکی بس سحر به وي ستا لاس کې

۱۳۸۲\۲\۷

لمر ټلویزیون

پاچا

پاچا ور غوښتی یمه
زه د ماڼۍ په دروازه کې انتظار ولاړ یم
پاچا هم ستا غوندې دی ،
وخت نه لري
پاچا ویلي چې لږ وروسته ور شم
کټ مټ همداسې لکه ستا روح مې چې غواړي همیش
خو ته مې نه در غواړې
ځکه تر اوسه انتظار پا تې یم
پاچا عادل دی پاچا ډیر زړه سواند دی
پاچا د پوځ بمباري کې ټپي شوې نجلۍ
په ټنډه ښکل کړي،
ورسره وژاړي
پاچا د ټولو په درد ښه پو هیږي
خو څه کولای نه شي
پاچا عادل دی پاچا ډیر زړه سواند دی
خو پاچا غواړي په ما ظلم وکړي
پاچا ویل نور دلته ما سره ماڼۍ کې اوسه
بس پاچا هې چلوه
پاچا لګیا دی یو په بل پسې خبرې کوي
او له ما نه پوښتي چې،
زه ورته وو ایم دا..
پاچا هې تخت مې په کار نه دی
ما دې له خپله یاره نه جلا کوینه

پاچا دلوی ظلم تکل کړی دی
غواړي له تا مې بیل کړي
خو پاچا ګرم هم نه دی
هغه نو څه پوهیږي
چې پاچا هي زما دا ستا لیدل دي
پاچا لګیا دی یو په بل پسې خبرې کوي
په ما خولې را ماتې
ورته ویلای نه شم:
چې که د سر امن وي
یوه خبره کوم
که زه دا ستا ما نۍ ته را شم ،نوبیا
هره ورځ زه نو کله
دچا خوبوړې سترګې نه شم لیدا ی
پاچا لګیا دی یو په بل پسې خبرې کوي
په ما خو لې را ما تې
ورته ویلای نه شم
کټ مټ همدا سې
لکه تاته
چې ویلای نه شم
در سره مینه لرم
در سره مینه لرم

کابل ، ارګ
۱۳۸۲\۵\۱۲

غزل

ډیر مې لرې له نظره یاره نه یې
خیر که یاد مې په سندره یاره نه یې
زه که ځان نه شړل شوی یم پردیس یم
ته هم خپل زړه نه خبره یاره نه یې
زه دې غم خپلو شعرونو سره ژاړم
ته به څه کړې چې شاعره یاره نه یې
سپوږمۍ ښه ده تللی یار مې را په یاد کړي
پوي زما په خوی ته لمره یاره نه یې
هر سحر یې د مو بایل پیغام را شي
چیر ته ورک یې ته سحره یاره نه یې
۱۳۸۵\۳\۲۳
وزیر اکبر خان مینه

زړه

زړه مې له ځانه سره یږدم
چا ته یې نه ورکوم
ښا یې یو وخت کوم څوک پیدا شي
په قیمت یې پوه شي ، ! ! !
-

ډبرليك

زما دقبر ډبرليک
څو مره په غور ګورې
غوا ړې معلومه يې کړې
زما دمړيني نيټه
چاته معلومه نه وه
زما د مړيني نيټه
ځکه ليکلې نه ده
زه خو هغه ورځ مړ شوم
چې ته په مخه را غلې
را ته دې ونه کتل
او له بل چا سره دې ډيرو خندل
۱۳۸۲\۲\۵
لمر تلويزيون

مظاهره

پرون مې ذ هن کې افکا رو مظا هره کړ ې وه
چې و لې ما ستا په ستا يلو عجله کړې وه

ذ هن يې لوټ کړ ستا عکسو نو ته يې اور وا چاوو
نړدې يې زما په لا شعور با ندې حمله کړې وه

اوس لږ پو هيږ مه چې ما هم اشتباه کړې وه
ما په شعرو نو کې رښتيا مبا لغه کړې وه

په هغه ځمکه تر سها ره چې اورونه بل وو
هلته مې روح هسې ستا حسن ته سجده کړې وه

بيګا مې خوب ليــده مړ شــوی ومه
بيګا مې ستا نا مه د خپل قبر لوحه کړې وه

مخا مخ ښه و ، پسې شا به يې خبر ې کړلې
ما له دې ځينو سره څو مره حو صله کړې وه

زيا تې ترې ځمه خو تر او سه پورې پوه نه يمه
ما له دې خلکو سره څه ورړ ګو زا ره کړې وه

۱۳۸۵\۳\۱۳
ازادي راډيو

غمیزه

چې زړه مې نه غواړي
نږدې راشي
تر څنګ مې کيني
خو هغه چاپسې ،
چې زړه مې چوي
رانه ډير ليرې ولاړ شي
تښتي رانه !!!

۱۳۸۲/۲/۴

لمر ټلويزيون

نهیلي

را ځه کینه د شعرونو ویل پرېږده
دا ویده قام هیڅوک نه شي ویښولی
ستا ځواني مې نه لوریږي ګرانه کینه
په دې لاره کې دی ډیرو سر خوړلی

ددوی دوست دی چې یې دوی دي ټول وژلي
دغه قوم همیشه مغل ستا یلی

د خوشحال بابا خبرې در په زړه کړه
دغه قوم همیشه خپل ورور وژلی
چې ددوی درهبري تکل یې کړی
دغو خلکو یې اول سر دی وهلی
دوی خوشحال دي چې جرس یې ولجه کړی
اوښ یې بار سره له کوره بیرته تللی
که ویده وای زما په چیغو به راویښ و
یا دي مړه یا یې په خوب ځان اړولی !!!

۱۳۸۷/۷/۵

څارندوی مینه

غزل

زه در نه بیل شوم خو خبرو یاره پرې نه ښودې
تا څه ویل خو چا تر خپله واره پرې نه ښودې
پرون مې ټولې پخپل لاس جانانه رنګې کړلې
د خپل پل ننښې مې هم ستا په لاره پرې نه ښودې
ته لکه زه یوا زې خوښ وې خو قسمت ته ګوره
تر تا چاپېر شول، دې ګلونو خاره پرې نه ښودې
ما مې د اوښکو ملغلرې در لیږلې خو تا
زموږ تر منځه تر اومړي تاره پرې نه ښودې
تا د ټیکرې پیڅه کې ټولې خوښې غوټه یوو ړې
یو څو شیبې دې هم زما لپاره پرې نه ښودې
۱۳۸۵\۳\۱۲
رشاد کره کتنه - کابل

قرباني

ما مې له زړه سره د سترګو اختيار تا ته در کړ
بيا مې د چا په لوري و نه کتل
شونډو مې ستا د نامه ذکر کاوو
ما وې دې ښار کې بس يوازې ته يې
د چا مې نه اوريدل
د اوريدلو حس مې تا وړی و
ما د ارمان ګلونه ،
ټول ستا په لار و شيندل
تا مې د زړه پر سر چاړه تيره کړه
ما يې پروا و نه کړه
ځکه هغه مې اول ستا ګڼلو
ارمان مې تا ته قرباني کړ د اسې
لکه سيرلی چې په اختر حلال کړي
خو چې صراط پله نه تيره شوې ته
بيا دې را و نه کتل
زه شوم لمبو ته پاتې
تورو تيارو ته پاتې
داور له کومې نه فرياد کومه
غواړم دا ستا له سترګو وپوښتم دا
که شونډې نه وي سترګې وو ايي دا :
قرباني دې ته ، مينه دې ته وا يــي !!!

۱۳۸۴/۹/۲۵
کابل - درشاد کره کتنې غونډه

غرور

ځومره ساده ،
ځومره په ځان مغرور وم
له خپل جانانه سره جنګ ته ولاړم
زه له خپل ځانه سره جنګ ته ولاړم
زه په پښتو ، توره او سپر نازیدم
ما به ویل
که توره ما ته شي سپر کار ورنه کړي
زما پښتو ما ته قوت راکوي
خو زه خبر نه ومه
دهغې سترګو کې دا دری واړه وو !!!
۱۳۸۷ / ۵ / ۲۳
کابل – لمر تلویزیون

مینه

یوه پېغله چې بې حده ښایسته وه
له سیند ها خوا د ځنګله منځ کې دیره وه
لوړه ونه زرغونې سترګې یې ښکلې
په لیدو یې ښاپیرۍ در یادولې
خرمایي زلفې یې مخ باندې خورې وې
او نرۍ شونډې یې بې له رنګه سرې وې
ددې پېغلې هیڅ کمی د ښکلا نه و
خدای ورکړی یو له مینې نه ډک زړه و

یوه ورځ یو زلمی ښکار پسې وتلی
په راتلو راتلو تر سیند پورې و، تللی
چې شو سترۍ دیو کور خواته دیره شو
د قسمت کار و، ددې پېغلې میلمه شو

په لومړي لیدو یې زړه و، پرې بایللی
د نجلۍ ښکلا اغیز و، خپل شیندلی
نجلۍ هم شوله میینه پردې ځوان
د زلمي ښایست پردۍ کړه له خپل ځان
په رڼا مینځلې دې ښکلې نجلۍ
هم پردی کړ دا ښکاري له دې نرۍ
د نجلۍ مینې له ژونده لاس پر سر کړ
خپل له مینې ډک زړګی یې دې ته ور کړ

ځيني پاتې د دنيا کار و روزګار شو
بس مين شو نه د کور او نه د ښکار شو
ته به وايې له ازله پرې مين و
لوی مقصد يې هر ماښام د دې ديدن و
خو د دوی ترمنځ يو لوی سيند را روان و
تيريدل ترې تير له وسه د انسان و
خو د مينې په زور دا ځوان هر ماښام
تيريده له ستره سينده په ارام
د اوبو زور د ده مينې ته ډير کم و
معشوقه به يې ليده نور يې څه غم و
د سيلاب منځ کې به تير شو په اسانه
ده به هيڅکله پروا نه کړه د ځانه

يو ماښام يې د دې سترګو ته کتل
سم له واره يې نجلۍ نه وپوښتل:
- ستا په سترګو کې دا داغ شو بيا له کومه؟
دغه(خو) ماته هيڅ نه وه را معلومه
پيغلې وويل ځواب کې ورته داسې
نن احتياط کوه چې ځې له ما نه هسې
نه چې يوسي نن اوبه تا د درياب
ځوان حيران شو د نجلۍ پر دې ځواب
ترې يې بيا د داغ خبره و پوښتله
د نجلۍ وينا يې بابيزه ګڼله
پيغلې وې: دا ستا ځواب و ، د خبرې

ته د مینې له قانونه لاړې لیرې
ته چې هر ماښام له سینده تیریدلې
خپل قوت نه و ، زما مینې تیرولې
ستا په مینه کې کمی نه و ،تر اوسه
چې قوت دې له اوبو زیات یو په لسه
دغه داغ مې و ، په سترګو کې پخوا

ته مین وې، ورته پام نه و ، دا ستا

اوس چې مینه کې راغلی دې خلل دی
خدای دې خیر کړي،شک دې مینې سره مل دی
نن چې ته له دغه لوی سینده تیریږې

-

احتیاط کړه ګرانه ګرداب کې ونه لویږې
دغه ځوان چې له نجلۍ څخه روان شو
زړه نازړه دې خپلې ویرې ته حیران شو
سیک یې نه درلود په زړه کې دومره زیات
په لوی سیند باندې ورګډ شو په احتیاط
د لوی سیند تر نیمایي و ،رسیدلی
د اوبو څپو په غیږکې و ، نیولی
په لږ وخت کې د اوبو څپو کړ لاندې
لکه ماتې کړي باد لښتې تاندې تاندې

څه پر ځای د پښتنو دغه متل دی

ويل شوی هم تر دې پيښې اول دی
که له ياره سره مينه او ياري کړې
په اخلاص به ورسره د زړه دوستي کړې

هيڅ نظر يې مه لره ته په عيبو
ډير پخوا داسې ويلي پښتنو
۱۳۸۷/۱۰/۸

کابل - څارندوی مينه

پښتو متل:
له يار سره ياري لره
په عيبو يې نظر مه لره

خو ته مې ونه لیدې

ستا مستانه خندا مې غوږ ته راغله
ښه ورته غوږ شوم ،
ماته بلډول وه
ستا د پښو ښکالو مې هم واوریده
زما په لوري را روانه شولې
بیا دې زما لاس پخپل لاس کې ونیو
ظالمې ډیر دې ټینګ کړ
زه مې دلاس په درد ونه پوهیدم
څه خو دې ووې ،
ما هیڅ وانه وریدل
بیرته روانه شولې،
ولاړې رانه
ما سترګې و موښلې
خو ته مې ونه لیدې !!!

۱۳۸۵/۳/۹
وزیر اکبرخان مینه
ازادي راډیو

ټپېزې

چې ته شې ولاړه غم مې ډېر سي
زلمیتوب دې تشویش کې تیر سي
دغه یو غم را نه چاپیر سي
عمر چې تیر سي اشنا هیر سي
ستا دې قسم وي چې ما هیر نه کړې میینه

* * *

پس له الله مې ستا ثنا کړه
ځواني مې مینه کې تالا کړه
یمه رنځور ته مې شفا کړه
اوس مې د عمر تاوان را کړه
نرۍ نرۍ خندا دې کړه رنځور دې کړمه

* * *

زما دې بیا تبه اوږده کړه
تا چې په بل دیار کې شپه کړه
ګلې بل واري دا سې مه کړه
دیدن دې دومره فایده وکړه
لکه رنځور چې په لکړه پورته شینه

* * *

خدای پامانې سخته شیبه ده
د بدمرغیو دروازه ده
خوښي د ژوند یوه شیبه ده
دیدن د بادو پیمانه ده
نه به پرې مور شې نه به وترې بارونه

* * *

خیال کې مجلس مې د اشنا که
مرور یار مې را پخلا که
د مینې لوی مقام خدای راکه
په اندیښنو مې ځان پاچا که
سر مې را پورته که، ملنګ د دنیا و مه

* * *

خوشحالي ولاړه، غم یې یار شي
د رنځو منځ کې را ایسار شي
بس د اغزو پر سر یې لار شي
چې پاک الله ورته په قار شي
نصیب یې خوار شي په ورکړې مین شینه

درد

ځو مره ډیر را سره خاندې
ځو مره ډیرو سره خاندم
له سهاره تر ماښامه
له بې شمیرو سره خاندم
هسې ځان خوشحاله بولم
له ملګرو سره خاندم
ته به وایې هیڅ غم نشته
له خبرو سره خاندم
زما زړه کې چې کوم غم دی

چاته کله معلومیږي
دوی خو ټول راسره خاندي
زما په درد کله پوهیږي
نور مې ورته کیږی خندا نه
زړه مې تنګ دی له جهانه
چې په مخه مې را نه شي
نور مې بد ایسي جانانه
ما وې ته به زړه ته راشي
ما به ما سره وژاړې
چې په زړه کې دې ځای ومومند
تا هم وخندل او ولاړې
۱۳۸۲/۷/۹
کابل – ښارندوی مینه

غزل

اوس په دې حالت کې زه بې یاره عادت شوی یم
یاره خپه نه شې ستا لپاره عادت شوی یم
دلته مې اوس یار نشته کلونه دي، اوښتي خو
هر ماښام راځمه په دې لاره عادت شوی یم
وګورمه ښکلو ته ، بیا ژر جومات ته ولاړ شمه
زه له وړکتوبه ښه دیندار عادت شوی یم
پیتاوې ته به کینمه او سیوري ته به پریوزمه *
زه د هر پښتون غوندې بیکاره عادت شوی یم
راځې که نه راځې زه درته هم سترګې په لار نه یم
اوس نوله خزان سره بهاره عادت شوی یم

۱۳۸۷/۱۱/۱۷

کابل – پښتونستان واټ

- دغه بیت لومړی په دې بڼه و

وخت نو څه ارزښت لري ، په ټوکو به یې تیر کړمه
زه د هر پښتون غوندې بیکاره عادت شوی یم
خو کله چې مې استاد اسدالله غضنفر ته ولوست هغه یې
لومړی نیم بیتي داسې سم کړ:
پیتاوې ته به کینمه او سیوري ته به پریوزمه
زه د هر پښتون غوندې بیکاره عادت شوی یم

درواغ

زه لکه نور خلک ،
دروغ وایم رښتیا نه وایم
وایم اوس مینه نه کړم
اوس د احساس په خوبنه نه ځم چیرته
اوس رانه هیره یې ته
اوس دې هیڅ نه یادوم
هسې د خلکو له خبرو څخه ځان ساتمه
داټول دروغ دي
ته مې هیره نه یې
اوس هم خپل نوم سره ستا نوم لیکمه ! ! !
۲۲/ ۳/ ۲۰۰۹

هندوستان – ممبی
پریل – کمال بلډینګ

بې هیلي

د پسرلي نرۍ باران اوریږي
مرغان خوشحاله دي، ټوپونه وهي
خو د قفس مرغۍ هیڅ نه ورګوري !
۲۸/ ۱/ ۱۳۸۸
کابل – پښتونستان واټ

غرمه

د توت ترونې لاندې يخ يخ شرومبی
او خوږ مجلس له څو يارانو سره
غرمه د اوړي، تر سپرلي هم ښه وي ! ! !
۱۲/ ۳/ ۲۰۰۹
هندوستان –نوی ډهلی

نوم

شونډه دې ولې په غاښ ټينګه کړله
لکه چې ستا هم په ما خوا بدېږي
ما مې مړوند باندې ستا نوم ليکلو
هسې لړونې ولاړې
ليونۍ دا خو دومره درد نه کوي
ما په نازک زړه ،
تردې سخت ،
ستا ښکلی نوم ليکلی ! ! !

د هیواد ځوان شاعر او لیکوال ګیلانوال د شعر په ځواب کې

غمونه

غمونه زښته ډیر دي
اول نو کوم یو درته وو ایمه
وطن مې اور کې سوځي
زړونو کې کرکې شنې دي
اوه ، هغه دی بیا یې مکتب وسوځاوو
زموږه خپلو خلکو
وایی مکتب کې درس د کفر وایي
اه هغه دی بیا توري چورلکې راغلې
هغه دی بیا له کلي دود پورته شو
بیا په واده باندې بمبارد شوی دی
بیا یوه ناوې د واده جامو کې ګور ته درومي
وایي چې بیا ځانمرګی برید شوی دی
یو بهرنی ټپي دی
زموږ پنځه ویشت شهیدان شول پکې
خلکو له سره شروع کړی ، جنګ د خپل ځان پرضد
زموږه خلکو بیا تصمیم نیولی
چې ترهغو د یوه بل خبره هیڅ وانه وري
څو یې لندن او واشنګټن دواړه نیولي نه وي !
مرګ هره ورځ ماته په مخه راځي
غمونه زښته ډیر دي

زه به نو کوم یو درته ووایمه
غمونه ډیردي
خو زه هم ورته یوازې نه یم
اوس ډیر ملګري لرم
مور اراده د ژوند کولو لرو
مور زړه کې مینه لرو
مور غواړو وکړو په زړو کې مینه
مور له خپل وطنه کړکې باسو

لا هم خارمه ستا لارې

نو اول دې ولې نه وېل*
چې زه هغه تصویر نه یم
چې دې تل و، په خیالو کې
ستا دذهن په پردو کې
چې له ذهن نه دې ورک و
*
نو اول دې ولې نه وېل
چې زه هغه تعبیر نه یم
چې به و، ستا په خیالو کې
چې یې روح و، بندي کړی
د یو خیال په زولنو کې
*

نو اول دې ولې نه وېل
چې زه هغه کوکۍ نه یم
چې نیوه دې په لاسو کې
ستا د کلي په ډنډو کې
د شوتلو په لوو کې
د ګلانو په باغچو کې
*
نو اول دې ولې نه وېل
زه هغه ښاپیرۍ نه یم
چې لیده دې په نکلو کې
ما شومتوب په دنیاګۍ کې
درسره به وه په غرو کې
*
نو اول دې ولې نه وېل
چې زه هغه سپوږمۍ نه یم
چې لیده دې په اوبو کې
شمار دې ستورو به دې پرېښود
د سپوږمۍ په ننداړو کې
*
زه لا هغسې ماشوم یم
د خپل خوب تعبیر مې غواړم
چیرته خړو اوبو وړی
رانه ورک تصویر مې غواړم
اوس هم ستا لارې څارمه
وایم نن سبا به راشې

زما مینه به دې یاد شې
بیرته مینه به زما شې

*وېل د پکتیا ،پکتیکا ،غزني او لوګر ولایتونو په ځینو سیمو کې په یوه سیلاب(وې) تلفظ کیږي دلته هم په همدې یوه څپه راوړل شوی دی.

غزل

ستا غنم رنګه څیره بل رنګ ښیی
هینداره هیڅکله رښتیا نه وایي
ټول بې معنا لګیا له ځانه ګډ دي
څوک مې ونه لید چې له تا نه وایي
څراغ یې لګي تر سهاره دلته
څوک ناروا ته ناروا نه وایي
څو زورور مو په سرو ولاړ دي
خو ورته هیڅ زموږ پاچا نه وایي

خلکو ترې جوړې څه خبرې کړلې
سحر دې نوم هم اوس په غلا نه وایي

۱۳۸۷/ ۷/ ۱۸
کابل – څارندوی مینه

ژوند

پوهېږم
پخپلې کوچنۍ لور مې زه هم همدومره ګران یم
لکه دا چې پرما ګرانه ده
خوماښام چې کورته راشم
غېږې ته مې نه راځي
(ښکلا)ډېره هوښیاره ده
هغه پوهېږي
چې ژوند څومره بې وفا دی
شاید یوماښام زه هم کورته رانه شم ! ! !
۱۳۸۸/۱/۲۳
کابل-څارندوی مینه

دیوال

زموږ ترمنځه
دزمان دیوال هسک شو
هغه یې سیوري ته کیناسته ! ! !

یاد(۲)

دا څو کلونه مې يو مخ هيره وې
هيڅ مې په ياد هم نه وې
څومره چې ليرې رانه تللې وې ته
له ډيرو غرونو وطنونو ها خوا
څومره چې ته ليرې وې
هومره دې ياد پردی شو
خو:
پرون مې بيا دوه سترګې وليدلې
اوس مې په زړه باندې نرې درد ګډ دی !!!

وخت

مادوخت ګريوان ته دواړه لاس وراچولي دي
ولې دومره ژر تير شو
زه لا پرې خبر نه وم !!!
۱۳۸۸/۱۱/۱۸
۲۰۱۰/۲/۵
اسلام آباد- پاکستان

منی

دمني په سړه شپه مې
ترسپیده چاوده په وترو اوبه ولګولې
دسهار خواته په پوله خوب یووړم
پر مخ مې ګرم لاس حس کړ
اه ما ویل دمور لاس دی
راویښ شوم
لمر راختلی و !!!

۱۳۸۱/۸/۱۷
پکتیا۔زرمت ، اسلام خیل

تللی انځور

څومره نږدې و ،
څومره لیرې شوو له یوبل څخه
څومره پردی، شوې رانه
اوس مې دژوند له هرې برخې بیله شوې یې ته
اوس مې له خیال څخه ډیر لیرې ستا انځور تللی دی
اوس له ګلونو څخه ستا پوښتنه نه کومه
اوس له بلبلو څخه هم کومه ګیله نه لرم
چې په سندرو کې دې نوم نه اخلي

اوس رانه ډیره لیرې شوې یې ته
اوس مې دژوند له هرې برخې بیله شوې یې ته !!!
۱۳۸۷/۲/۵

کابل – دوهمه ناحیه

نالیدلې

ډیر وختونه کیږي،
چې لټوم یې
هغه مې لا نه ده لیدلې
دا څوک ده؟
چې زما خوبونه یې ورسره وړي دي
دا څوک ده؟
چې ما دځان په لوري ور بولي
هغه مې لا نه ده لیدلې
کله چې دهغې په څیر بله وینم
په زړه مې ګډېږي ګډه شي
هغه مې لا نه ده لیدلې
خو سترګو یې،
زما زړه کلابند کړی دی
دا څوک ده؟
هغه مې لا نه ده لیدلې
کیدای شي هیڅ یې ونه وینم
زموږ ترمنځ دزمان دیوال ولاړ وي !!!
۱۳۸۲/۳/۲

کابل – خارندوی مینه

دتخييل کوڅو کې

لفظونو دغزلو کې صنمه رانه پټه شي
زه پسې ستومانه دا بې غمه رانه پټه شي
زه دتخييل کوڅو کې سترې پسې ګرځمه
دا له غره را کوزه شي په سمه رانه پټه شي
وريځې دهجران په شنه آسمان کې راڅرګندې شي
ښکلې شي سپوږمۍ په څوارلسمه رانه پټه شي
انسان يمه ناقص يمه سوالونه شي پيدا راته
دخداى(ج) دقدرت هاخواته مريمه رانه پټه شي
فکر دباروتو دوږمو لارې کنډوې کړې
ښکلا دسرو غوټيو له شبنمه رانه پټه شي
دلته تورتمونه دي رڼا دسحر نه راځي
تورو شپو کې ورکه شي او شمه رانه پټه شي

۸/ ۴/ ۱۳۷۹

پکتيا ،زرمت ،اسلام خيل

دیوه شعر ته ورته لیک په ځواب کې چې لیکلي یې و:(په دې دنیا کې د مینې وړ څوک پاتې دي؟)

مینه نه مري

ولې نه
لا ډېر کسان شته چې د مینې وړ دي
لا خو ډېر څه شته چې موږ مینه ورکړو
مینه ژوندۍ ده لاهم
مینه هیڅکله نه مري
* * *
لا ډېرې سترګې دي له مینې ډکې
لا مینه ژوند کوي زموږ په زړو کې
ګیلاس لا نیم پاتې دی
لا انسانیت ژوندی دی
انسان د مینې نوم دی
لا زړونه شته چې کرکه نه پېژني
لا ډېر کسان شته چې د مینې وړ دي
لا خو ډېر څه شته چې موږ مینه ورکړو
مینه ژوندۍ ده لاهم
مینه هیڅکله نه مري
* * *
تا دې موره ورې په سترګو کې لیدلي کله ؟

تا کومه ورځ ګل ته اوبه ورکړې؟
دبلبل اوښکې دې لیدلې کله؟
باران وهلې توتکۍ ته دې پناه ورکړې؟
کتار دزانو دې لیدلی کله؟
دونې څانګې دې لمس کړې کله؟
دکوم بوډا لاس دې نیولی کله؟
تا له سوالګر سره خواله کړې دې؟

تا دد ښمن سترګو ته سم کتلې؟
مینه هغلته هم شته
لا ډیر کسان شته چې دمینې وړدي
لا خو ډیر څه شته چې موږ مینه ورکړو
مینه ژوندۍ ده لاهم
مینه هیڅکله نه مري
* * *
اغزي دې ورک شي ،
اغزي ډیر بدرنګ دي
چاته یې مه ورکوه
چیرې یو ګل پیدا کړه
په موسکو شونډو یې ډالۍ کړه چاته
مینه له مینې پیدا شوې هروخت
که نور نفرت کړي موږ به مینه کوو
زړه به هینداري غوندې پاک ساتو تل

کینې به نه ورپریږدو

لا ډیر کسان شته چې د مینې وړدي
لا خو ډیر څه شته چې مورږ مینه ورکړو
مینه ژوندی ده لاهم
مینه هیڅکله نه مري
مینه هیڅکله نه مري

غزل

اغزي ته شاکړي او سره ګل ته ګوري
هوښیار تیارې ته نه، لمرځل ته ګوري
مینه هغه چې سره یو وي زړونه
مینان نه دي چې یوبل ته ګوري
دا چې ځیر ګوري نوې میاشت نه ګوري
پر بام ولاړې پیغلې نجل ته ګوري
دا قام لګیا دی خپل حالت بدلوي
پښتون خونه دی چې ازل ته ګوري
دوی خو لا تیرو زمانو کې اوسي
اوس هم لا لارې د مغل ته ګوري
لاهم وخت شته چې ژوند د مینې وکړي
خو دوی یې نه غواړي اجل ته ګوري

دلته څوک لارې د مکتب نه څاري
چې څه به کیږي ټول مورچل ته ګوري
سحره نور د مینې شعر مه لیکه
خلک عمل ته نه، غزل ته ګوري

خدای پاماني

دژوندون سخته شیبه خدای پاماني ده
دسره اوریوه لمبه خدای پاماني ده
یوناڅاپه یې دتللو شیبه راسـي
یوناڅاپه وایي ځه خدای پاماني ده
تګ دیار،تګ داولاد،تګ ددوستانو
په زړه ګډه کړي لړزه خدای پاماني ده
ټول ژوندون دساړه ژمي مازدیګر دی
او دژمي اوږده شپه خدای پاماني ده
ژوند یوخوب و، څومره ژرتیرشو دنیا کې
بس څو ورځې وم میلمه خدای پاماني ده

دليکوال چاپ اثار:

۱- د سپوږمۍ ښکالو د شعرونو ټولګه ۱۳۷۰

۲- دلمر جنازه // // ۱۳۷۷

۳- مينه او وسواس دلنډو کيسو ټولګه ۱۳۸۴

۴- دپاريال خوبونه دشعرونو ټولګه ۱۳۸۱

۵-مينه او جګړه ناول ۱۳

۶-پاس سپوږمۍ، لاندې ته يې د شعرونو ټولګه ۱۳۸۵

۷- دمتلونو کيسې او نور معلومات ۱۳۸۷

۸- شيطان ځراغ دطنزيه کيسو ټولګه ۱۳۸۲

۹- ستوري دماشومانو لپاره شعرونه ۱۳۸۷

۱۰- دمينې روغتون دنړۍ دمشهورو طنزونو ژباړه ۱۳۸۷

۱۱- خبرې له خبرو پيدا کيږي ۱۳۸۷

۱۲- بې ځايه غرور دماشومانو لپاره کيسې

۱۳- همدا اثر

ناچاپ اثار:

۱- دښاپيرۍ په لټه دلنډو کيسو ټولګه

۲- دکابل تراژيدي خاطرې او ورځني يادداښتونه

۳- خاموش فيليسوف دمقالو ټولګه -تدوين

۴-کاروانونه دبکوا په دښت تيريږي فولکوريک اثر

۵- دعرفان مجلې تاريخچه او نيوليک تحقيقي اثر

۶- ژوند په شيبو کې تحقيقي اثر

۷-دانارترونې لاندې دتورنتو اوښکې ناول ژباړه